

Charlottes droompaard
Eerste liefde, eerste wedstrijd

Eerder verscheen:

Charlottes droompaard

Charlottes droompaard, gevaar op de manege

Charlottes droompaard, een onverwachte bezoeker

Vertaling: Leny van Grootel



Eerste liefde, eerste wedstrijd



Uitgeverij Holland - Haarlem



Oorspronkelijke titel: *Charlottes Traumpferd, Erste Liebe, erstes Turnier*
door Nele Neuhaus

© 2015 by Planet Girl Verlag in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart
Nederlandse uitgave © 2016 Uitgeverij Holland – Haarlem

Vertaald uit het Duits door Leny van Grootel

Omslagontwerp: Sproud, Haarlem

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 9789025113377

NUR 283

www.uitgeverijholland.nl



De grote dag



Het was nog donker en behoorlijk koud toen Doro en ik over de lange oprit naar de manege liepen. De laatste sterren flonkerden nog aan de hemel, maar in het oosten gloorde de dageraad en de vogels waren al begonnen met hun ochtendconcert. Midden op het erf stond de grote, zilverkleurige paardentruck met neergelaten laadklep in het felle licht van de schijnwerper boven de staldeur. Ik werd doodzenuwachtig als ik eraan dacht dat ik zo dadelijk mijn paard over die laadklep de wagen in zou voeren.

Vandaag was eindelijk de grote dag aangebroken sinds Michael, mijn rijinstructeur, me twee maanden geleden had gevraagd of ik een ruiterbewijs had. Zo ja, dan zou ik met Won Da Pie mijn allereerste wedstrijd kunnen springen, zowel in B als in L. En dat niet zomaar op een onbetekenend clubtoernooitje, maar op het grote springconcours in Bischofsheim. Wat had ik naar deze dag uitgekeken!

‘Ik ben misselijk van de zenuwen,’ zei ik tegen Doro, mijn beste vriendin. ‘En toch vind ik het super.’

‘En ik ben jaloers,’ zei Doro. ‘De volgende keer doe ik ook mee.’ Doro had een paar weken geleden haar arm gebroken en had dus al een tijdje niet kunnen rijden en trainen. Toch was ze van plan geweest om met Cornado, haar schimmelruin, in Bischofsheim aan de start te verschijnen. Maar drie dagen geleden had ze bekend dat haar arm nog altijd pijn deed en toen vonden haar ouders het maar beter om Doro niet mee te laten doen. Dat ze afhaakte had me wel verrast, want Doro was veel ambitieuzer dan ik en had er ook zó naar uitgezien om haar eerste wedstrijd te springen.



‘Hopelijk is je arm dan weer oké,’ zei ik. ‘Maar ik vind het wel cool dat je nu meegaat.’

‘Ik zou jouw eerste springconcours echt niet willen missen,’ zei Doro en ze grijnsde. ‘En je hebt toch ook iemand nodig om die supergrote beker voor je te dragen?’

‘Hallo, ik ga echt niet winnen. De meeste deelnemers hebben waanzinnig veel meer ervaring. Ik ben al blij als ik met Won Da Pie het parcours doorkom zonder compleet af te gaan.’

Dat was niet helemaal waar. Stiekem had ik me al vaak voorgesteld hoe Won Da Pie de gouden rozet opgespeld zou krijgen en hoe ik daarna lachend de ereronde zou rijden, in volle galop, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Maar die dagdromen verklapte ik zelfs niet aan mijn beste vriendin, die verder bijna alles van me wist.

Won Da Pie, die in een buitenbox stond, had mijn komst in het donker bespeurd en hinnikte luid. Mijn broer mocht dan wel beweren dat hij dat alleen maar deed vanwege de wortels die ik altijd meebracht, maar Wondy’s vrolijke begroeting maakte me elke dag in- en ingelukkig.

‘Ik kom eraan!’ riep ik mijn paard toe.

Een jaar geleden was ik eigenlijk nog superbang voor paarden. Twee dagen voor de springles kon ik al geen hap meer door mijn keel krijgen en ik ging met knikkende knieën naar de manege. Terwijl Doro zich altijd op de springles verheugde, zag ik er als een berg tegenop. Niet dat ik dat ooit heb toegegeven, maar ik was altijd verschrikkelijk bang dat ik Hanko, Farina of Flocki zou moeten rijden, die alle drie vreselijk konden bokken en dat ook maar al te graag deden. Onze vroegere instructeur Kessler wist dat van mij en wees me meestal mijn lievelingspaarden Goldi, Tanja of Liesbeth toe. Maar Alex, de zoon van de vicevoorzitter van de rijvereniging, die inviel als meneer Kessler er niet was, zette me altijd expres op de paarden waar ik hartstikke bang voor was.



Die angst had ik dankzij Won Da Pie, van wie ik de laatste maanden ongelooflijk veel had geleerd, overwonnen. De bruine ruïn was temperamentvol en gevoelig, en hoewel ik vaak genoeg van zijn rug was gevallen, vertrouwde ik hem. Sinds ik hem elke dag kon rijden was ik niet meer zo bevreesd voor het springen. Integendeel, ik vond het heerlijk, want mijn paard kon dat fantastisch goed en als ik eens een keer in de fout ging, trok hij zich er niets van aan. De akelige nachtmerries, waar ik vroeger last van had, waren nu al maanden weggebleven.

Doro en ik gingen de manege binnen.

‘Hoi!’ riep Katie, die haar vosruïn Asset in de stalgang had gezet en het stro uit zijn staart borstelde. ‘Jullie zijn mooi op tijd!’ Ze droeg haar witte rijbroek, maar uit angst voor vlekken had ze er een roze joggingbroek overheen getrokken.

‘Yes!’ riep ik terug. ‘Jij ook!’

Katie van Rechteren en haar broer Sven waren in hun vorige manege al leerlingen van Michael, onze nieuwe instructeur, geweest. Toen die in januari bij ons in Bad Soden les kwam geven, waren zij hem met hun paarden Asset en Star Appeal achternagekomen. Eerst had ik een hekel aan Katie en Sven, want ze deden verschrikkelijk verwaand en kraakten alles af op de manege. Hun moeder, die wij stiekem de bijnaam Dragon-Mum hadden gegeven, probeerde steeds allerlei voordeeltjes te regelen voor haar kinderen.

Maar op een dag betrapte ik Katie per ongeluk toen ze in de kleedkamer op de grond zat te huilen. Toen begreep ik dat ze eigenlijk heel erg ongelukkig was. Ze had geen vrienden of vriendinnen en ze haatte het dat haar moeder zich overal mee bemoeide en zich daardoor bij iedereen onmogelijk maakte. Ik had Katie toen voorgesteld met onze protestrit door de stad mee te doen. En op de open dag hadden Thierry, Katie en ik



met onze paarden een springdemonstratie gegeven. Ze was zowaar meegegaan naar de gemeenteraadsvergadering waarin over het lot van onze manege zou worden beslist!

Sindsdien leek ze totaal veranderd en we waren het er allemaal over eens dat ze eigenlijk heel erg aardig was. Haar broer Sven, die wij Draco noemden, bleek eigenlijk helemaal niet van paardrijden te houden. Hij vond eindelijk de moed om dat tegen zijn moeder te zeggen en met rijden te kappen. Het gevolg was dat de Van Rechterens iemand moesten vinden om Svens temperamentvolle paard Star Appeal te rijden. Op mijn aanraden hadden ze toen voor Stefan gekozen. Stefan! Als ik aan hem dacht begon mijn hart sneller te kloppen.

‘Ah, daar zijn jullie. Goedemorgen!’ Dragon-Mum kwam met een beker koffie in haar hand de zadelkamer uit en keek op haar horloge. ‘Over een half uur moeten we laden.’

‘Komt voor elkaar, we zijn zo klaar,’ zei ik.

Gisteravond hadden Katie en ik het zadeltuig en onze wedstrijdleding al in de truck gelegd zodat we de paarden nu alleen nog maar hoefden te borstelen en te laden. Katie, die al sinds jaren wedstrijden reed had ons ook al via internet aangemeld.

Won Da Pie snoof en stootte me aan, toen ik de deur van zijn box opende en hem de leren halster aandeed, dat ik speciaal voor de rit naar het springconcours had aangeschaft. Zijn mooie donkere ogen blonken strijdlustig.

‘Net of hij weet wat voor bijzondere dag dit is,’ zei ik tegen Doro.

Mijn vriendin knikte. ‘Hij heeft de truck gezien en hij voelt jouw spanning. En hij weet ook dat we hem niet voor niets hebben ingevlochten, gisteren.’

‘Hopelijk laat hij zich laden en maakt hij er geen drama van.’ Ik leidde hem uit zijn box de smeedhoek in en zette hem daar vast. Toen deed ik hem zijn dek af. Doro controleerde de



vlechtjes, die zaten er allemaal nog perfect in.

‘Hij heeft in elk geval goed geslapen vannacht,’ zei ik. ‘Zijn staart zit vol stro.’

Ik borstelde Won Da Pie’s vacht die na de scheerbeurt van een paar weken geleden weer een beetje was aangegroeid en prachtig glansde. Toen krabde ik zijn hoeven uit, vette ze in en probeerde de nieuwe donkerblauwe bandages om zijn benen te doen. Maar dat lukte me niet, mijn paard wilde nog geen seconde stil blijven staan. Na een paar minuten was ik nat van het zweet.

‘Ik krijg het niet voor elkaar,’ kreunde ik en ik harkte mijn haren uit mijn gezicht. ‘Wat een ellende.’

‘Wacht, dan help ik je.’ Dragon-Mum dook uit het niets op in de smeedhoek, klopte Won Da Pie op zijn hals en knoopte het halstertouw los. ‘Hou hem maar gewoon vast.’

Ik deed wat ze zei en keek verbaasd toe hoe snel en kundig Katies moeder mijn paard bandageerde. Zij kon echt alles en dan ook nog twee keer zo snel als wie dan ook.

‘Ziezo. Nu kan hij zich niet blesseren als hij onrustig zou worden tijdens het transport.’

Toen viel haar blik op mij en ze keek me misprijzend aan.

‘Charlotte, je ziet er onverzorgd uit,’ zei ze en ik voelde me op slag een slons. ‘Kom, dan vlecht ik je haar even in.’

Doro grijnsde en draaide zich grinnikend om. Katies moeder pakte de paardenborstel en haalde het elastiekje uit mijn war-rige paardenstaart.

Ze borstelde energiek mijn donkerblonde haar en vlocht het toen vliegensvlug in.

‘Auw!’ protesteerde ik. ‘Dat is veel te strak! Ik kan mijn wenkbrauwen niet eens meer bewegen!’

‘Dat hoeft je ook niet,’ zei Dragon-Mum. Ze bekeek haar werk nog eens kritisch en was tevreden.

‘Dank je wel,’ mompelde ik. ‘Het is echt heel lief dat je Wondy



en mij mee wilt nemen en daardoor veel vroeger weg moet.’
Mijn B-springen begon namelijk al om negen uur terwijl
Katie pas ’s middags om twee uur hoefde te rijden.

‘Graag gedaan. Leg je paard een deken op en doe er een riem
om, dan kunnen we gaan laden.’

En weg was ze weer.

‘Charlotte, je ziet er onverzorgd uit,’ aapte Doro haar na, toen
ze buiten gehoorafstand was. ‘Die is toch niet goed snik!
Voordat ik dat mens mijn haar zou laten invlechten!’

Ze schudde haar krullen los en snoof verontwaardigd.

‘In vergelijking met Katie zie ik er ook wel slordig uit,’ zei ik
en ik gooide de prachtige grijze deken die ik pas geleden had
gekocht over Won Da Pie’s rug. ‘Ik snap gewoon niet hoe die
het klaarspeelt om er altijd picobello uit te zien. Ik ben nog
niet in de stal of ik heb al zwarte vingers en overal vlekken!’

‘Stefan vindt jou zo ook mooi,’ zei Doro en meteen fladderden
er weer vlinders in mijn buik. Stefan was de leukste jongen
van de manege en ik zat samen met hem in het jeugdbestuur.
‘Laat je door dat mens toch niks wijsmaken.’

Ik hoorde de verachting in Doro’s stem, maar ik zei niets. Ik
vond mijn ingevlochten haar best cool en ik zou willen dat ik
het zelf ook zo voor elkaar kon krijgen. Die eeuwige paarden-
staart van mij... zo saai!

Het was intussen licht geworden. De vogels zongen uit volle
borst en de mesthopen dampen in de koele lucht van de
heerlijke april morgen. Het bos achter de manege verspreidde
die voor de lente zo typische aardse geur. Ik vond het bos in
elk seizoen anders ruiken en wat zou ik het in de toekomst
gaan missen. Dit was namelijk de laatste lente die we op deze
plek met de paarden zouden beleven. Eind dit jaar was de
nieuwe manege aan de andere kant van het dorp klaar en zou-
den we daar naartoe verhuizen. Dan zouden hier graafmachi-
nes verschijnen om de oude stallen na meer dan zestig jaar

met de grond gelijk te maken om plaats te maken voor een of ander bouwproject.

Michael stond naast Dragon-Mum voor de staldeur toen ik met Won Da Pie de smeedhoek uitkwam. ‘Veel succes vanmorgen! En denk aan wat ik heb gezegd. Bij de eerste wedstrijd gaat het voornamelijk om je stijl. Vanmiddag kom ik ook naar Bishofsheim voor het L-springen.’

Katie haalde Asset uit de stal en de vos stapte braaf naast haar de laadklep op. Hij had dat al honderden keren gedaan. Voor hem was een rit in de truck al lang geen avontuur meer. Won Da Pie ging, zoals ik al had gevreesd, heel erg tekeer. Hij hinnikte en trappelde en de vonken schoten onder zijn hoefijzers vandaan. Ik kon hem gewoon niet houden, hij sleepte me mee. Hij voelde waarschijnlijk hoe zenuwachtig ik was.

‘Hoho, rustig maar,’ probeerde ik mijn paard op zijn gemak te stellen. Maar tevergeefs.

‘Laat mij maar eens,’ zei Dragon-Mum en nam het halstertouw van me over. Ze trok één keer. Won Da Pie herinnerde zich prompt zijn goede opvoeding en was op slag zo mak als een lammetje. Voor ik me ook maar zorgen kon maken of hij de truck wel in wilde lopen, stapte hij al gedwee naast Katies moeder de laadklep op. Katie klapte de tweede scheidingswand achter hem dicht en schoof de metalen grendel ervoor. ‘Zo, dan kunnen we gaan.’ Dragon-Mum had mijn paard vastgezet en kwam met Katie de wagen af. Samen met Michael klapte ze de laadklep omhoog.

‘Poe! Je kunt zeggen wat je wil maar jouw moeder is een echte paardenfluisteraar,’ zei ik bewonderend.

‘Nou ja.’ Katie haalde met een scheef lachje haar schouders op. ‘Ze heeft het ook al zo vaak gedaan.’

‘Kom meiden, instappen! We gaan!’ Dragon-Mum klapte in haar handen en wij klommen de grote cabine in. Even later reden we de oprijlaan af.

